

MARELEI

en het vervloekte schilderij

MARELEI

en het vervloekte schilderij

Sheila de Pauw

Schrijver: Sheila de Pauw
© Sheila de Pauw

Er gebeurt van alles om ons heen

Hogere machten

Onbekende krachten

We zijn hier niet alleen

Proloog

De laatste gasten verlaten het theehuis. Moon brengt de theekopjes naar de keuken en wast ze af. Het is tijd voor haar speciale thee. Uit een donker ebbenhouten kistje haalt ze de kruiden: goudbloem, sandelhout en kruiskruid. Ze heeft de kruiden geplukt bij volle maan en daarna gedroogd volgens het juiste ritueel, zodat de magische krachten niet verloren gaan. Terwijl de thee trekt, maakt Moon de tafels schoon. Ze dweilt de vloer en sluit de gordijnen. Ze vult de gekleurde theelichthouders op de tafels met nieuwe theelichtjes en steekt ze aan. De thee heeft lang genoeg getrokken. De kruiden kunnen eruit. Vanavond zal ze de kruiden in de tuin begraven. Moon weet dat het onheil nadert. Ze voelt het. Ze kan het onheil tegenhouden, maar niet alleen. De donkere ruimte van het theehuis wordt verlicht door de vele brandende kaarsen. De tafels en stoelen die door haar man Meindert zijn gemaakt van donker eikenhout, zijn haast zwart.

Voor de ramen hangen paarse gordijnen met donkerrode motieven. Aan een muur van het theehuis hangt een goudkleurige maan, die bewerkt is met edelstenen en aan de andere muur hangt een goudkleurige zon.

Het theehuis doet Oosters aan en als Moon haar zelfgemaakte wierook aansteekt dan waant iedereen zich in het sprookje van Duizend-en-een-nacht.

Moon neemt een slok thee. Fay kruipt op haar schoot en spint. Ze strijkt de zwarte poes over haar kopje en neemt nog een slok. Ze vertrouwt nu op haar gave.

De goudbloem, het sandelhout en het kruiskruid zullen haar beschermen en nieuwe inzichten geven.

Ze sluit even haar ogen en denkt aan de witte villa aan de plas. De prachtige witte villa was het mooiste huis van Marelei. De oranje dakpannen, de witgekalkte stenen en de donkerblauwe luiken staken prachtig af tegen het groen van de bomen. In de villa woonde de familie Van de Huygevoort. Hans Van de Huygevoort was een geliefde huisarts in Marelei.

Samen met zijn vrouw Ellen en hun drie zonen vormden ze een gelukkig gezin, totdat de brand een gedeelte van het huis verwoestte. Stefan, hun jongste

zoontje, is tijdens deze brand omgekomen. Na de brand is het gezin naar de kust vertrokken. Ze werden allemaal verteerd door verdriet. Alles in Marelei deed hen aan Stefan denken. Als Moon haar ogen opent, ziet ze het gezicht van Stefan. Hij heeft een blauwe sjaal om en langs zijn wang glijdt een traan. Er loopt een rilling over haar rug. Als ze knippert met haar ogen verdwijnt het beeld. Vanavond gaat het gebeuren. Vanavond moet het gebeuren.

Kate ligt in haar bed te woelen. Hoe ze ook gaat liggen en waar ze ook aan denkt, het lukt haar maar niet om in slaap te komen. Ze pakt een boek en probeert te lezen. Een paar minuten later doet ze het boek weer dicht. Ze kan zich niet concentreren en is nog steeds klaarwakker. Kate kijkt op haar wekker en ziet dat het bijna twee uur is. Over viereuhalf uur moet ze al opstaan. Het is zo maandagochtend en dat betekent school! Ze baalt ervan.

Plots stopt ze met woelen en draaien en ligt ze doodstil in haar bed. Hoort ze nou iets? Ze spitst haar oren. Ze hoort echt iets. Kate houdt haar adem in. Haar slaapkamerraam staat een klein stukje open en ze hoort duidelijk voetstappen en een deur open- en dichtgaan. Het lijkt wel of iemand probeert in te breken in het theehuis. Voorzichtig stapt ze uit haar bed. Haar hart bonst

in haar keel en haar mond is kurkdroog. Verdoofd loopt ze naar het raam van haar slaapkamer en ze schuift het gordijn een beetje opzij, zodat ze door een kleine kier naar buiten kan kijken. Het is een prachtige nacht. De volle maan schijnt helder door de bomen. Vanuit haar slaapkamerraam heeft ze een prachtig uitzicht op het bos van Marelei. De vreemde geluiden zijn nu beter te horen. Kate luistert aandachtig en kijkt waar ze vandaan komen. Ze ziet Fay buiten lopen, maar de geluiden die ze hoort zijn niet van de poes. Als ze verder de tuin in kijkt, ziet ze achter de grote walnotenboom haar moeder staan. Opgelucht haalt Kate adem. Gerustgesteld wil ze weer naar bed gaan, maar als ze het gordijn sluit, ziet ze dat haar moeder een schop pakt en in de moestuin een gat graaft. Kate knippert even met haar ogen. Ziet ze dat nu goed? Staat haar moeder nu om twee uur in de ochtend een kuil te graven? Geboeid blijft ze nog even kijken. Uit de kuil haalt haar moeder een kist. Ze maakt de kist open, haalt er een cape uit en trekt deze aan. Ze haalt nog meer spullen uit de kist. Omdat het donker is en de tuin slechts verlicht

wordt door het maanlicht, kan Kate niet goed zien wat voor spullen dat zijn. Haar moeder gaat naar een plek midden in haar moestuin en veegt het losse zand weg met een bezem. Kate kan haar moeder nu duidelijk zien. Het komende uur staat ze stomverbaasd naar het tafereeltje te kijken dat zich buiten afspeelt. Ze ziet hoe haar moeder met de achterkant van de bezem een grote cirkel in het zand tekent. Ze prikt drie fakkels in de rand van de cirkel en steekt deze aan. Kate ziet hoe haar moeder kruiden plukt, die ze vervolgens wast in het stromende beekje, De Mare, dat achter het theehuis loopt. Het lijken wel rituelen. In haar handen heeft haar moeder een boek vast, waarin ze regelmatig iets opzoekt. Plotseling draait haar moeder zich om kijkt naar het slaapkamerraam van Kate. Geschrokken doet Kate een stap naar achteren. Haar moeder kan haar niet gezien hebben, want het gordijn is maar een klein stukje opengetrokken. Kate doet weer een stap naar voren om naar buiten te kijken. Haar moeder begint te zingen. Terwijl ze zingt, kijkt ze naar de maan. Ze staat in de cirkel. Het zijn geen liedjes.

Het lijken wel spreuken. Ze spreekt ze uit in een taal die Kate niet kan verstaan. Haar moeder stopt met zingen. Alle spullen die in de cirkel liggen, worden samen met het boek en de cape terug in de kist gestopt. De kist gaat weer de kuil in. Door het losse zand weer op de kist te scheppen verdwijnt de kuil. Op de plaats van de kist zet haar moeder een bloempot gevuld met chrysanten. Dan weet Kate het zeker: ...haar moeder is een heks... Vanuit het niets verschijnen er een tiental kleine lichtjes, die dansen rond de aangestoken fakkels. Het zijn net kleine vonkjes die omhoog stijgen, maar als Kate goed kijkt ziet ze dat het vuurvliegjes zijn. Dan verschijnen er in de verte grotere lichtjes. Van alle kanten komen ze aangesneld. Ze komen dichterbij en nemen weer afstand. Het lijkt wel alsof ze roepen, maar dan zonder geluid. Haar moeder pakt één van de brandende fakkels uit de grond en volgt de lichten. Kate vraagt zich af of dit nu de dwaallichten zijn, waar ze wel eens over heeft gelezen. Stokstijf blijft ze voor haar slaapkamerraam staan. Duizenden gedachten spoken door haar hoofd. Ze wil naar

buiten, haar moeder achterna. Ze wil weten waar de dwaallichten naar toe gaan. Ze wil de grond opengraven die haar moeder zojuist met aarde heeft bedekt en het boek lezen dat nu in de kist ligt. Ze trekt vlug een vest aan dat over haar bureaustoel hangt en sluipt naar de deur van haar slaapkamer. Het is helemaal niet koud, maar haar handen en voeten lijken wel bevroren. Ze voelt hoe haar hart en hoofd bonzen. Bibberend loopt ze naar beneden. Voordat ze er zelf erg in heeft, staat ze in de tuin. Ze voelt de warmte van de fakkels die door haar moeder aangestoken zijn. Voorzichtig loopt ze naar de beek. Het geluid van de kleine stromende waterval, maakt haar voetstappen haast onhoorbaar. Ze zoekt naar de dansende lichtjes. In haar haast heeft ze geen tijd gehad om haar schoenen aan te doen. Kate loopt nu met haar blote voeten in een paar dunne slippers door het bos. Haar voeten doen zeer van de takken en dorens die in haar huid prikken. Kate kijkt om zich heen, maar de lichtjes zijn nergens te bekennen. Op het geroep van een uil na is het doodstil in het bos. Als Kate omhoog kijkt, ziet ze een lichtbundel

door de bomen schijnen. Kate vraagt zich af waar het licht vandaan komt.

Het zijn geen dwaallichten, want die geven niet zoveel licht. Maar waar komt het licht dan vandaan? Misschien wordt de lucht verlicht door de brandende fakkel die haar moeder heeft meegenomen. Als ze weer het bos in kijkt, is het donker. Ze probeert de weg naar het licht te vinden. In de verte ziet ze een klein lichtje. Al haar hoop is gevestigd op dat lichtje. Ze hoopt dat dit één van de dwaallichtjes is, die haar bij haar moeder zal brengen.

Het lichtje komt dichterbij. Ja, het is een dwaallichtje en het lijkt erop dat het dwaallichtje haar zoekt. Het komt op Kate af en blijft in cirkels om haar heen dansen. Het lichtje raakt haar bijna aan en geeft haar een benauwd gevoel. Steeds agressiever beweegt het lichtje om Kate's lichaam. Het lijkt nu niet meer op dansen, eerder op een vechtsport. Het lichtje duwt Kate terug in de richting van haar huis. Het volgt haar. In versneld tempo probeert Kate de weg naar huis te vinden. Als ze langzamer gaat lopen, jaagt het lichtje haar

op. Eindelijk bereikt Kate haar achtertuin. Ze durft niet om te kijken, want ze weet dat het lichtje nog steeds achter haar is. Hijgend snelt ze zich naar haar kamer en doet ze de deur dicht. Opgelucht haalt Kate adem en ploft ze op bed. Ze is het lichtje kwijt. Kate voelt haar bloed door haar aderen stromen en haar hart kloppen in haar keel. Ze is buiten adem. Als ze haar ogen sluit, komt haar lichaam tot rust. Zelf is Kate te onrustig en ze probeert op een rijtje te krijgen wat haar het afgelopen uur allemaal is overkomen. Ze merkt dat ze op haar dekbed ligt, met haar vest nog aan. Als ze haar ogen opent, kijkt ze recht in het licht van het dwaallichtje dat voor de deur van haar slaapkamer de wacht houdt. De angst slaat toe. In het donker trekt ze snel haar vest uit en kruipt zo in haar bed. Kate is zo bang dat ze rillend van angst in slaap valt.

Kate wordt wakker van de wekker en opent voorzichtig haar ogen. Het dwaallichtje is gelukkig weg. Ze staat op met knallende hoofdpijn. Terwijl ze de trap naar beneden afstropelt, komen er bij

vlagen beelden door van wat er die nacht is gebeurd; haar moeder, de rituelen, de dwaallichten, het dwaallicht op haar kamer. Is er eigenlijk wel iets gebeurd of was het een droom? *‘Laat het alsjeblieft een droom zijn,’* zegt ze tegen zichzelf. Als ze de deur van de keuken opent, ziet ze dat er nog niemand beneden is. Kate zet water op om thee te maken en pakt een boterham. Ze hoort hoe haar vader met veel lawaai de trap afkomt.

‘Goedemorgen pap.’

‘Goedemorgen Snuggel.’ Haar vader noemt haar Snuggel en Kate vindt dit vreselijk.

‘Is je moeder nog niet beneden?’

‘Nee.’ Kate kijkt bedenkelijk. ‘Is ze niet boven?’

‘Nee.’ Even valt er een stilte. Dan klaart het gezicht van haar vader op.

‘Ze is natuurlijk buiten. Ze zegt altijd dat de bessen het lekkerste zijn als ze geplukt worden tijdens het opkomen van de zon. Ze wil vandaag muffins maken met blauwe bessen voor de gasten van het theehuis,’ zegt hij glimlachend.

Kate maakt twee grote kommen thee. Een

onbehaaglijk gevoel bekruipt haar, maar ze wil geen paniek en onrust veroorzaken. Misschien komt haar moeder inderdaad zo binnengewandeld. Voordat ze naar school fietst, kijkt ze nog even uit haar slaapkamerraam. De tuin ligt er vredig bij. De cirkel die haar moeder in de aarde heeft getekend is verdwenen. Ook de fakkels zijn weg. Boven de bomen ziet Kate een stuk van een gele hijskraan. Hij staat bij de witte villa aan de plas. Vanuit haar raam kan ze dat goed zien. De nieuwtjes verspreiden zich snel in Marelei en ze weet dan ook dat het huis gekocht is door mensen van buiten het dorp. De villa staat een paar honderd meter verderop. Er staat geen huis meer tussen het theehuis en de villa en de nieuwe bewoners worden dan ook haar burens. Ze ziet de beschadigde kant van de villa, waar drie jaar geleden de brand heeft gewoed.

Kate lag die nacht te slapen en werd wakker van de loeiende sirenes. Toen ze uit haar raam keek, zag ze hoe het vuur uit de kamer van Stefan kwam. De oranje vlammen dansten tegen het zwarte decor van de nacht. Ze hoorde Stefan om hulp

schreeuwen. Iedereen zegt dat dit onmogelijk was, maar ze weet zeker dat ze hem gehoord heeft. Daarna heeft ze wekenlang iedere nacht over de brand en Stefan gedroomd. De droom veranderde al snel in een nachtmerrie. Vaak werd Kate badend in het zweet wakker. Soms droomt ze nog over Stefan. In haar droom draagt hij altijd een blauwe sjaal en glijdt er een traan over zijn wang. In de verte ziet ze Jessie, haar beste vriendin. Zij komt Kate ophalen. Ze fietsen altijd samen naar school. Nog één keer neemt Kate de omgeving in zich op. Van haar moeder is geen spoor te bekennen.

‘Ik heb gisteren een nieuwe jurk van mijn moeder gekregen. Die is zo gaaf! Kom je na school even mee, dan kun je hem zien? Weet jij al wat je aandoet?’ Jessie lijkt wel een spraakwaterval. Ze ratelt maar door over het schoolfeest. Dat is voor Jessie en Kate altijd één van de hoogtepunten van het schooljaar. Weken van tevoren bespreken ze hun outfit en hun plan om eindelijk eens een praatje te maken met Tom: de leukste jongen uit

de klas. Jessie is weer helemaal in de stemming. 'Ik ga straks uit school met mijn moeder naar de stad om te shoppen.' Terwijl Kate dit zegt moet ze even slikken. Ze hoopt dat haar moeder straks gewoon thuis is.

'Ik heb nagedacht over Tom en ik heb een plan.' Kate glimlacht. Ze zijn al meer dan twee jaar, zolang ze op de middelbare school zitten, heimelijk verliefd op Tom, maar hij ziet de twee vriendinnen jammer genoeg niet staan. Ieder schoolfeest heeft Jessie wel een plan om de aandacht van Tom te trekken en ieder schoolfeest loopt heel haar plan in de soep.

'Ik ga een liefdesdrank maken. Ik doe een paar druppels in zijn drinken en dan wordt hij verliefd op het eerste het beste meisje dat hij ziet. Het drankje werkt maar een paar uur, maar dat is voldoende. Geloof me, dit wordt een avond om nooit te vergeten.'

Kate lacht luid.

'Ik ben bloedserius hoor. Ik heb een recept.'
'En wat moet er allemaal in dat drankje?
Spinnenpoten, drakenbloed?'

‘Nee, gewoon kruiden,’ zegt Jessie.

‘Jee Jes, je gelooft toch niet in die onzin?’

‘Ja, dat doe ik juist wel. Je kent me toch. Mag ik langskomen om kruiden te plukken uit jullie tuin?’

‘Ja, dat mag. Ik ga vandaag naar de stad, maar morgen kun je komen, dan kun je gelijk zien wat ik heb gekocht.’ Giechelend fietsen de twee vriendinnen het schoolplein op.

De schooldag duurt eindeloos. De lessen zijn saai en het is bloedheet in de lokalen. Kate heeft moeite om zich te concentreren en begaat ook de nodige blunders. Tijdens de geschiedenisles vraagt meneer De Waal of ze een stukje voor wil lezen van hoofdstuk zes. Kate slaat haar boek open en begint te lezen. Ze houdt van voorlezen en ze vindt dat ze dat erg goed kan. Ze begrijpt dan ook niet waarom iedereen in de klas lacht. Het begint met zacht geroesemoes en gegiechel, maar een paar minuten later ligt de hele klas in een deuk. Meneer De Waal zegt niks en Kate leest stug door. Ze leest over het menselijk lichaam en de bloedbanen en de organen. Er wordt nu zo gelachen in de klas dat meneer De Waal besluit in te grijpen.